

Широкитѣ таинствени и хладни сѣнки на гората привличатъ всичко живо: и човѣкъ, и звѣрь и птица. Подобно на човѣшкитѣ градове, и гората си има свои жители, свое население. Най-приятното население на гората сж пойнитѣ птици и полезниятъ дивечъ.

Съ своята хубость, хладни сѣнки, съ своя чистъ, мекъ и влаженъ въздухъ, гората облагородява духа на човѣка и го прави по-мекъ, по-добъръ и по-благороденъ.

Населението въ планинитѣ е по-хубаво, по-високо, по-схватливо и по-енергично, отколкото онова въ равното и голо поле.

Най-хубава е гората пролѣтъ. Миризмата на току-що разлистналитѣ се млади листца, размѣсена съ разцѣвнали нѣжни горски цвѣтенца, придава особена прелестъ на гората и доставя на човѣка най-приятна разходка и наслада. Пролѣтъ въ гората пѣятъ птички, пѣнятъ се бистри като сълза ручей, буботятъ водопади, пѣе и се весели всичко.

Най-приятниятъ пѣснопѣвецъ на гората е славеятъ. Пролѣтъ, когато неговата нѣжна другарка мжти яйцата си, славеятъ пѣе день и нощъ.

Въ високитѣ планини, кждето дрѣматъ високи таинствени гори, кждето цари влага и миризъ на изгнили листа, пролѣтъта е много буйна и весела. Тамъ шумятъ буйни и бистри планински рѣки, буботятъ подземни водопади, кука кукувицата; гугука съ задавенъ гласъ гривекътъ, крѣка дивиятъ пѣтелъ и горската яребица, играятъ млади сърнета, слухтятъ елени, подскача вѣчно плашливиятъ заекъ, души непрестанно хитрата лисица, бавно стѣпва мечката . . .